

PÓLIK JÓZSEF

Légy

Erős volt, inas, szikár és barna,
kutakat ásott régen az apám,
most kókadtan lóg csenevész karja
és foltok égnek fölpuftadt hasán.

Meztelenül totyog át a házon,
a mérleg előtt tétován megáll,
varjak ülnek káromva a fákon,
mikor az utcákon sétafikál.

Ostoba mihaszna – sziszegi anyám –
mennyit ütlegelt, kínozott hajdanán,
hányszor bőgttem végig az éjszakát!

Felesleges itt, mint légy a tejben.
Koncentrálnom kell, hogy elviseljem,
ha sír, hogy holnap megöli magát.

Zombi

A medence partján koktélt kortyol,
vasárnap a templomba is elmegy,
késeket rendel a tv shopból,
fütyörészve locsolja a kertet.

Ha nincs kenyér, kerékpárra ül és
elkarikázik függén a boltba,
olyan, mint egy végtelen üdülés,
ha kis feleségét megcsókolja.

Filmet néz. Kiönti a szemetet.
Magazint olvas és internetet.
Rágcsálja a napraforgómagot.

Szereti magát, mint húst a zombi.
Kezében sör. Lábán pamutzokni.
Boldog, hogy erős, szabad és halott.

Dugulás

Jól élek: az ebédet futár hozza,
házam emeletes, sportkocsim menő.
Dobj vissza kenyérrel – Jézus így mondja.
De nem tudja, milyen egy vízszerező!

Berakni az új mosogatógépet
a tűzhely mellé – ez volt a feladat.
De babrálni kezdte a vezetéket
a mester, hümmögve, a szekrény alatt.

Félig a plazmát néztem háttal állva.
Láttam: benyúl szerszámos táskájába.
Tíz perc múlva már csak hörgött a cső.

Megfejteti, nekem az okoz gondot,
miért gyömöszölt a csőbe egy rongyot.
Mikor elment, azt se mondta: agyó!

Csődör

Amíg Németországban voltam a télen,
a feleségem összeszűrte a levelet
egy másik férfival. Azóta féltékeny
vagyok és halálosan elkeseredett.

Hogy az asztalon és a franciaágyban
kivel és milyen pózokban szeretkezett,
onnan tudom, hogy véletlenül megtaláltam
porszívózás közben egy szörnyű levelet

a szőnyeg alatt. Utána eltűnődtem
hogyan csalódtam-e egyáltalán e nőben,
ki most itt fekszik elnyúlva a karomban,

miközben azon mészlik izgatottan:
milyen kitartó volt az a pompás csődör,
kifújta magát s már kezdte is előlről!

Macska

Az öreg Tóth nem volt soha józan.
Úgy indította mindig a napot,
hogyan felhörpintett az eszpresszóban
néhány hosszú lépést és konyakot.

Ha töményt ivott, négykézláb mászkált,
s kitalálta hány éves a macska:
megcsavarta fickándozó farkát
a nyávogásokat számolgatva.

Egyedül lakott egy romos tanyán.
Nem tűrt meg tiszta nadrágot magán.
Mikor meghalt, apám elmesélte,

hogyan a vén bolond csillagos pisztolyt*
hordott régen, mivel ávós tiszt volt:
Rákosi Mátyás verőlegénye.

* Az ÁVH-nál rendszeresített lőfegyver markolathéján 1949 és 1957 között a Rákosi-címer volt látható. Ezen egy csillag fénye világítja meg a kalapácsot és a búzakaraszt.

Fátyol

Zuhog az eső, amikor belépek
az ajtón. Hirtelen úgy érzem: baj van.
A falakról sötét olajfestmények
csorognak a mennydörgő zivatarban.

Üres a ház. Mint egy tolvaj: benyitok
óvatosan minden szobába halkán,
de csak megszokott tárgyak közt nyikorog
és sáros foltot hagy itt-ott a talpam.

A francia ágy előtt megtorpanok:
széttépett ruhák mindenütt – cafatok.
Az egyik hosszú, fátyolos és fehér.

Ülök. Ázott fejemet törölgetem.
Holnap hát magam folytatom életem.
A takarón papírlap: búcsúlevél.

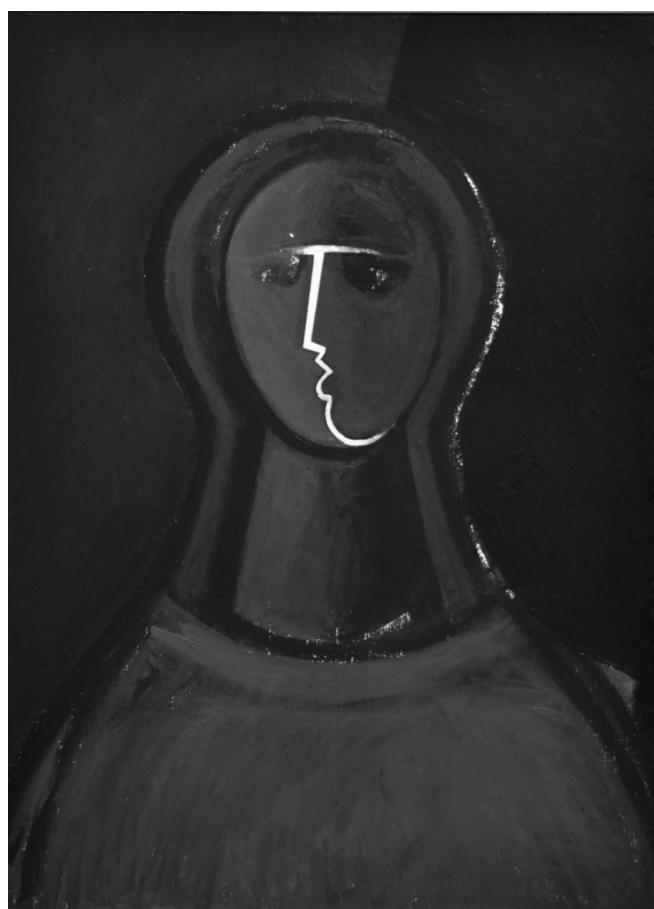
Senkiházi

Levél jött, hogy adjam át a házat
egy bársonyszékben ülő bankárnak menten.
Inkább fölgyújtom, hogy protestáljak,
tegnap a gázolajat már meg is vettem.

Holnap a megtöltött fürdőkádba,
mintha fürödnék, beülök meztelenül,
kezemben egy határidős számla
beválik gyújtósnak szerintem remekül!

Ha megérkezik holnap a végrehajtó,
lángolni fog a tető, a fal, az ajtó.
Nem húznak ki a romok alól: csak holtan.

Munkanélküli vagyok. Nem senkiházi.
Szeretnék egy dühöngő, nagy tüzet látni,
hogy tiszteljenek. Mert én előre szóltam.

AKNAY JÁNOS: FESTŐANGYAL